

skrev nemlig i Fjor i April Maaned en Betænkning for det herværende Udvalg, og af denne Betænkning vil jeg anføre nogle Ord. Jeg vil blot forudskikke den Bemærkning, at det jo hænder Folk, at de anvende et Raisonnement, naar de skulle forsvare en Ting, et andet, naar man skal angribe den, og saaledes kommer Modsigelse af sig selv. Saaledes gaar det ogsaa det ærede Medlem. I den nævnte Betænkning docerer han nemlig et Sted, hvor han skal forsvare sin Lov, Læren om Arbejdskontrakten, men et andet Sted, hvor det gælder om at godtgøre, at den Del af det Bergske Forslag ikke kunde gennemføres, hvor der blev tilsagt en Del af Arbejderstanden Forsørgelse gennem Kommunerne, der siger han det modsatte, nemlig saaledes: „Naar man med en særlig Begrundelse lægger den Byrde paa den større Industri, at den, om end paa begrænset Maade skal overtage Forsørgelsen af sine ved Driftsulykker tilskadedkomne Arbejdere og af sine omkomne Arbejderes efterladte og saaledes skaber en ny Ret, særlig for disse Arbejdere,“ saa gaar det ikke an at give andre Arbejdere samme Ret over for Kommunerne. Der er det altsaa med klare Ord understreget, at det er *en ny Ret*, som skabes ved, at man giver Arbejderne Forsørgelseskraav paa Arbejdsgiverne. Ja, det er ganske sikkert en ny Ret, og det er Hovedbestemmelsen, Princippet, hvorpaa den hele Lov ligger. Jeg tror, det her er gaaet det ærede Medlem, som det saa let gaar, at man indarbejder sig saaledes i sin Forestillingskreds, at man forveksler sine Tankers Postre med Virkeligheden, og at man da kommer i det Tilfælde, at det, som egentlig er Kærnen i denne Lov, hvilken man vil bebrejde andre, at de ikke forstaa, den staaar ikke en selv fuldstændig klart, endogsaa paa et Hovedpunkt som dette. Det er noget, jeg ønsker stærkt at understrege og bestemt at protestere imod, at denne Lov kun skulde være en Gennemførelse af noget, som virkelig er Praksis i Livet. Det er paa ingen Maade Tilfældet, det er en ny Byrde, som den paalægger Arbejdsgiverne. Der er dertil endnu en Ting at fremhæve, som det interesserede mig i Mandags at høre pointeret af det ærede Medlem for Æbeltoft (Wistoft), en Tanke, som ganske vist nok har været fremme før, men ikke i saa klar og bestemt en Form, som den blev fremsat af det ærede Medlem, nemlig denne: Ikke alene giver man sig gennem denne Lov til paa Arbejdsgiverne at lægge en Byrde, som tilhører Arbejderne, men og-

saa en Byrde, som tilhører *Samfundet*. Det er jo nemlig Samfundet, der for Tiden faktisk maa bære Byrden ved Forsørgelsen af de tilskadedkomne Arbejdere, som ikke kunne forsørge sig selv, nemlig igennem Fattigvæsenet; det er Samfundet, som ifølge Grundloven har paataget sig Forpligtelse dertil, men ogsaa denne Forpligtelse for Samfundet lægger man nu over paa Arbejdsgiverne og nægter paa Samfundets Vegne at tage nogen Del i Forsikringspligten. Jeg giver det ærede Medlem for Æbeltoft Ret i, at ogsaa der er der en paaviselig Ubillighed i Forslaget. Jeg har intet imod, at der paalægges Arbejdsgiverne en Del af Forsikringspligten, og jeg vilde anse det for sundt og heldigt, at Arbejderne selv beholdt en Del af denne Pligt, men jeg tror, det er urigtigt, naar man fra Samfundets Side vil lovgive i et saadant Tilfælde, da helt at glemme Samfundets Pligt, saa den ikke tages med i Opgørelsen. — Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) sagde nylig: Hvad vilde man sige ude i Landet, dersom han og hans Meningsfæller stemte imod denne Lov? Det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i; fra hans Standpunkt er hans Optræden fuldstændig korrekt. Det er nemlig saaledes, at denne Lov giver Arbejderne — kun en Del af dem, ganske vist, men dog en Del — en Ret, som de slet ikke have nu, en Ret til Forsørgelse paa Arbejdsgivernes Bekostning, som slet ikke koster dem en Øre. Det ærede Medlems Meningsfæller vilde vist sige til ham: Hvad har du haft i Sinde, da du stemte imod, at vi skulde faa en saadan Ret? Jeg paa min Side staaar saaledes i denne Sag, at jeg nærmest har talt Arbejdsgivernes Sag; dersom jeg handlede anderledes, end jeg gør, vilde de sikkert sige til mig: Hvorledes kan du stemme for en saadan Lov, naar der igennem den paalægges os Byrder, som vi ikke have nu? Og navnlig: Hvorledes kan du stemme for den Motivering, med hvilken Byrden paalægges os? Thi det er jo saaledes, at denne Lov ikke alene paalægger Arbejdsgiverne en Byrde, men denne paalægges med en saadan Motivering, at den med Rette kan kaldes en krænkende Motivering; jeg er ganske sikker paa, at en saadan Motivering vilde føles som en Krænkelse for ethvert andet Erhverv, f. Eks. Landbruget. Jeg har nævnt det før, og jeg vil nu, da jeg nærmest mig Slutningen af det, jeg vil sige, gentage det endnu en Gang: det læses med klare og rene Ord i den oprindelige Betænkning til dette Lovforslag, nemlig den